

"Празна ми је гајба, моји су на ранчу" – тако су моји тинејџерски вршњаци називали срећну околност одласка родитеља у завичајна села. Тај 'ранч' је звучео онако вестерн, отменије и мање сељачки. Сличан призив има и Фарма – нови риелити шоу који се однедавно емитује на најгледанијем Пинку. Ради се о шведској франшизи продатој у 40 земаља и ствар се заснива се на привикавању урбане или селебрити раје на сеоске услове живота без текуће воде. Овај основни заплет у домаћој Фарми није толико драматичан; наиме, добар део учесника и јесте сеоског порекла, а нису баш ни академици – прави би контраст био довести и посељачити неког заклетог грађанског интелектуалца попут Весне Пешић, нпр. С друге стране, нашим селебритијима се слава помало убајатила, па можда изостаје ефекат који би се постигао када бисмо гледали на пример Цецу, Северину или Брегу како користе пољски wc или чисте шталу у 6 ујутру. Очекивани полутански гламур стигао је у облику гостовања певачице Ане Николић, која је за кратко време успела да се добро наспава и успут испрозива присутне паћенике који морају да рмбају.

Остатак екипе прилично је нормално прихватио сеоски начин живота. Међу њима имамо народне певаче – комада 5, уредника таблоида, појаву звану Саша Ђурчић, старлету, ТВ водитеља Пилета као и правог градоначелника, енергичног Зајечарца Бошка Ничића. Па онај из Курсација и рокери у формацији Марина Перацић–Викторија-357-Нигор.

Сеоски живот је неудобан и уопште није једноставан. Мужа млека је озбиљна вештина. Таман смо помислили да нашим учесницама и не иде лоше, али је млеко стварно потекло тек када се појавила професионалка задужена да фармере подучи пословима. При том, све време треба игнорисати непрекидну производњу балеге од стране недужних крава. У британском серијалу учесници су имали част краву и да порађају, што уопште није наивна ситуација.

У Фарми, дакле, ипак има неке здраве акције, за разлику од Великог брата који је нескривена људска лабораторија. Риелити програми већ десет година у свету дрмају ТВ програмима, а код нас су ове јесени извршили прави десант на теве шеме домаћих

телевизија. Разлози магнетне привлачности ових програма нису чисто воајерске природе. Иако максимално контролисани, ови програми остављају утисак спонтаности и могућих изненађења, што јесте блиско првобитној суштини телевизије као директног преноса. С друге стране, баналност садржаја чини публику поистовећеном са радњом у риелитију: перу се зуби, спава се, гледа се у тачку на плафону... Ова експериментална стварност публици делује аутентичније од осталог ТВ програма. Кад томе додамо елемент игре, награда, гладијаторског гласања публике – забава је загарантована.

Посматрати понашање групе очигледно је занимљива ствар. Кад неко изгуби живце, то остатак крда непогрешиво намирише и устремљује се на рањеника који постаје дежурни кривац и сметња. Социопсихолошки експеримент на којем се заснивају риелити програми затвореног типа увек даје очекиване резултате.. Кад су људи гладни и уморни онда се свађају, кад добију прасе и пивце, онда је веселје на ранчу. Пале су и провокације на националној и верској основи – ствар је кренула од пречисте Нишлијке Маје Николић (коју специјално посећују фризер и свештеник, то јој је *must have!*) у правцу Ријечанке Марине Перазић. Покуљао је непатворени простаклук а богами било је и директних претњи типа "да нема камера ја би њу по кратком поступку". (Злобници памте како је за време бомбардовања, док је певала на мосту на Велики петак, довикивала у правцу Патријаршије "Извини, Павле!", још тада показујући тесне везе са црквом и Богом.)

Фарма је, све у свему, лајт варијанта Великог брата, ипак хуманије место за људске заморце пред камерама од оних језивих просторија на Кошутњаку. Контакт са природом, чист ваздух као и физичка активност чини Фарму једним од најздравијих риелити програма. Пеку се паприке, попије се и по ракијица, савршенство, умало да им човек позавиди из овог облака смога и градске тензије. Скоро да човек заборави како је у питању групни затвор (ипак добровољан и плаћен), под аудио и видео надзором. Као да више нико не би имао ништа против губитка слободе или приватности – само да капне нека кинта.

Умни закључци о Србији као огромном риелити програму више не важе – готово сваки риелити шоу бољи је од домаће свакодневице. Свака могућа репресија и nelaгода у овим програмима чист је излив љубави, рајска башта у односу на просечну стварност у којој на људе, групно и појединачно, више нико не обраћа неку нарочиту пажњу.